

P.Z.E. br. 676/5

HRVATSKI SABOR

Žarko Tušek, zastupnik

Klasa: 022-03/19-01/111

Zagreb, 04. prosinca 2019.

**PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA
gospodinu Gordanu Jandrokoviću**

**PREDMET: AMANDMANI NA KONAČNI PRIJEDLOG OVRŠNOG ZAKONA,
drugo čitanje, P.Z.E. br. 676**

Temeljem čl. 196. Poslovnika Hrvatskog sabora („Narodne novine“, broj 81/13, 113/16, 69/17 i 29/18), na Konačni prijedlog ovršnog zakona, drugo čitanje P.Z.E. br. 676, podnosim sljedeće amandmane:

AMANDMAN I.

U članku 86. dodaje se novi stavak 2. koji glasi:

„(2) Ovrha na novčanim sredstvima na računu jedinice lokalne samouprave na koju je prešla ošasna ostavina, ne može se odrediti u postupcima po tražbinama ostaviteljevih vjerovnika, osim ako su novčana sredstva sastavni dio ošasne ostavine i to u visini iste“.

Dosadašnji stavci 2. i 3. postaju stavci 3. i 4.

Stavak 2. koji postaje stavak 3. mijenja se i glasi:

„(3) Sud će na prigovor osoba iz stavaka 1. i 2. ovoga članka saslušati stranke i po potrebi provesti druge dokaze o okolnostima od kojih ovisi primjena stavaka 1. i 2. ovoga članka.“

U stavku 3. koji postaje stavak 4. riječi: „stavka 2.“ zamjenjuju se riječima: „stavka 3.“

Obrazloženje

Ovim amandmanom riješilo bi se pitanje kontradiktornosti između dva zakona, i to Zakona o nasljeđivanju i Ovršnog zakona – po jednom, predmet ovrhe može biti samo ošasna ostavina, a po drugom, izravnom naplatom skidaju se novčana sredstva s računa jedinica lokalne samouprave koja nisu sastavni dio ošasne ostavine.

Naime, odredbom članka 6. Zakona o nasljeđivanju propisano je da:

„Smrću ostavitelja koji nema nasljednika ostavina prelazi na općinu, odnosno grad određene ovim Zakonom, koji time dobivaju jednak položaj kao da su ostaviteljevi nasljednici, čega se oni ne mogu odreći.“

Zakonski nasljednici, u pravilu su upoznati sa stanjem ostaviteljeve imovine, odnosno da dugovi premašuju vrijednost ostavine pa se odriču nasljedstva. Samim time smatra se da nasljednika nema, a što je propisano člankom 130. stavkom 4. Zakona o nasljeđivanju, kojom prilikom ostavina prelazi na općinu ili grad, koji naravno nemaju privilegij odreći se takvog nasljedstva.

To znači da se općina ili grad nalaze u specifičnom položaju jer moraju prihvatiti pravne posljedice koje za nasljednike nastaju u vezi odgovornosti za ostaviteljeve dugove.

Budući da nasljednici odgovaraju za ostaviteljeve dugove do visine vrijednosti naslijeđene imovine cijelom svojom imovinom, u praksi se događalo da su se pojedine općine odnosno gradovi našle u težem položaju nego što su bile prije nasljeđivanja, zato što su ostaviteljevi vjerovnici ostvarivali svoje tražbine na cjelokupnoj imovini općine/grada, i to u pravilu na računima, što je dovelo u pitanje obavljanje i onih osnovnih tekućih poslova jedinica lokalne samouprave.

Upravo iz tog razloga, radi zaštite općina i gradova još 2013. godine dopunjen je članak 139. Zakona o nasljeđivanju i to stavkom 6. koji glasi:

„(6) Predmet ovrhe radi ostvarenja ili osiguranja tražbina ostaviteljevih vjerovnika prema općini, odnosno gradu na koje je prešla ošasna ostavina mogu biti **samo stvari i prava koja su sastavni dio ostavine.**“

No, to u praksi nije tako, budući da vjerovnici ostavitelja mahom potražuju novčane tražbine, radi se većinom o bankama, a od 2012. godine u Ovršnom zakonu (NN 112/12) su uvedene odredbe o izravnoj naplati putem Agencije koje se primjenjuju na novčane obveze.

I tako vjerovnici u svojstvu tužitelja npr. tužbom radi isplate ishode presudu, tj. ovršnu odluku u kojoj se nalaže tuženiku, u konkretnom slučaju općini/gradu da tužitelju namiri određenu novčanu tražbinu, jer nesporno je da dug postoji.

Po ishodu ovršne odluke suda, vjerovnik ne pokreće postupak ovrhe prijedlogom za ovrhu radi naplate čuga primjenom općeg uređenja propisanog pravilima ovršnog prava, u okviru kojeg bi morao sukladno članku 139. stavku 6. Zakona o nasljeđivanju, kao predmet ovrhe navesti samo stvari ili prava koje čine ošasnu imovinu, već mu zakon budući se radi o novčanoj tražbini omogućava da odmah ide zahtjevom za izravnu naplatu putem Agencije. I tako dolazi do blokade i pljenidbe računa, iako novčana sredstva uopće ne čine ošasnu imovinu.

Isto tako važno je naglasiti, da se u presudama radi isplate konstatira stvarni i cjelokupni dug koji se kasnije putem izravne naplate također naplati u cijelosti, što znači možda u iznosu i većem nego što je vrijednost ošasne imovine na tržištu. To opet znači da bi općine/gradovi podredno morali ići u postupke dokazivanja vrijednosti ostavine i da je izvršena prekomjerna naplata.

Takvi postupci produciraju nove troškove, angažman i troškove zaposlenika jedinica lokalne samouprave, a račun je i dalje u blokadi, općina ili grad ne može funkcionirati, a da ne kažemo da moraju opravdavati troškove reviziji i vijećnicima.

Izravna naplata je pojednostavila postupak naplate u korist vjerovnika i unatoč intenciji zakonodavca da se zaštite općine/gradovi na način da naplata ide samo iz ošasne imovine, u slučajevima novčanih tražbina odredba članka 139. stavka 6. Zakona o nasljeđivanju je irelevantna.

AMANDMAN II.

U članku 217. iza stavka 1. dodaje se novi stavak 2. koji glasi:

„(2) Nakon što primi obavijest o tome da je protiv nje zatražena izravna naplata tražbine na temelju isprave iz članka 216. stavka 1. ovoga Zakona, prema odredbi članka 216. stavka 7. ovog Zakona ili nakon što na drugi način sazna za to da je zatražena takva naplata protiv nje, jedinica lokalne samouprave na koju je prešla ošasna imovina može predložiti sudu da donese rješenje kojim će naložiti Agenciji da odgodi izdavanje naloga financijskim institucijama za prijenos zaplijenjenih sredstava, odnosno rješenje kojim će pljenidbu i prijenos proglašiti nedopuštenim ako se radi o pljenidbi i prijenosu novčanih sredstava koja nisu sastavni dio ošasne ostavine.“

Dosadašnji stavci 2., 3. i 4. postaju stavci 3., 4. i 5.

Stavak 2. koji postaje stavak 3. mijenja se i glasi:

„(3) Na prijedlog za odgodu prijenosa iz stavaka 1. i 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o odgodi ovrhe, a na prijedlog za proglašenje pljenidbe i prijenosa nedopuštenim iz stavaka 1. i 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe ovoga Zakona o žalbi protiv rješenja o ovrsi.“

U stavku 3. koji postaje stavak 4. iza riječi: „stavka 1.“ dodaju se riječi: „i stavka 2.“.

Obrazloženje

Jednako kao pod Amandman I.

ZASTUPNIK

Žarko Tušek

